

svou až k zemi sklonil a z veliké radosti srdcečně začal plakati, takže slzama svýma hojně zem smačel. K němuž řekla Maria: Můj nejmilejší Josefe, pozvimi se a podívej se na to uslechnil děťátko. Tu vyzdvihl se svatý Josef a jen drobět málo očima zamžl, ihned zase k zemi se sklonil a začal poznova tak milostně plakati, že i Maria s ním plakati musela. Naposledy zase se zhrtu pozdvihl, ruce své křížem složil a laskavě se na to spanilé děťátko díval. Tu hned od toho okamžení tak velikou radost srdce jeho naplněně bylo, že se domníval, že pro velikou sladkost v něm se musí rozpuknouti. Tu byl jako u vytržení a dosti se krase toho dítěte nadvítit nemohl, jeho duše i tělo tak velikou radost bylo naplněně, že pro velikou radost ani slovíčka nemohl mluvit. Když pak za dobrou chvíli v té nebeské sladkosti seděl, tu řekla k němu nejsvětější Panna: Vem k sobě, můj milý Josefe, to rozmilé děťátko a na přivítanou dej mu laskavě polibeni. Tu vzal do svých rukou svého Stvořitele, s tou největší uctivostí přitiskl jej k svému lícům a laskavě jej polbil, od kterého polibeni takové radosti a sladkosti nabyl, že skrz všechny kosti až do mozku pronikla. Tu opět pro velikou radost ani slova mluvit nemohl, toliko jen vždy radostně plakal.

Modlitba k svatému Josefu při narození Krista Pána

O ty největší Josefe, kterak tehdáz tvému srdci bylo, když jsi Boha a Stvořitele svého na tvých rukách nosil? O, co jsi tehdaž sobě myslil, když jsi toho v těle moci měl, který moc nade vším stvořením má? Já za to mám, že možné tobe nejví vypraviti, tak veliké radosti na těle i na duši za tu malou chvíli jsi zakusil, neb jsi téměř všeccken bez sebe byl a duše tvá plynula v moři rozkoši božských. Ty všecckny radost, kterých jsi z toho nejprvnějšího zezření na to milé Jezulátko nabyl, tobe připomínám, o můj nejmilejší Josefe, a nad nimi s tebou se těším a raduji. Můj nejmilejší patrone, polož mi také toho nejmilejšího svého Jeziška na mě ruce, abych jej mohl objímati a líbat, nebo raději vlož mi jej do mého srdce, abych jej mohl ctiti a milovati. Amen.⁽⁴⁾

Když za dosti dlouhou chvíli svatý Josef toho nejsvětějšího dítěte se nachoval, s ním svou rozkoš a potěšení měl, tu je zase nejsvětější Panna k sobě vzala, a přitisknouce je k srdci svému, mnoho mu polibeni dala. Potom k svatému Josefu řekla: Kampak ten drabý poklad položíme, který hoden jest, aby do zlaté korbky byl položen? Tu oba dva vsudy se ohlíkali po té jeskyni, však žádného místa viděti nemohli, kam by to zlaté dítě mohli položiti. Když pak vnitř i zevnitř žádně přiležitosti nenalezli, museli je k jeslem nýsti, a když k jeslem přinesli, tu hned vosel i vůl na svá kolena padli, hlavy své na zem položili, a tak, jak mnoho mohli, Stvořiteli svému čest prokazovali.⁽⁵⁾ To se jim tak za podivně zdálo, že Maria hned začala plakati, řka: O můj Bože, ta něma a nerozumna hovádka tebe poznávají, a lidé tě poznati nechti. Ty sprostě hovada, vůl a osel, před tebou na zem padají a tvým jeslím se klani, lidé pak nejsou tak vhlídni, aby ti nějakou jen stodolu za hospodu propůjčili. Protož, mě rozmilé dítě, ponevadž ty hovádka své jesle tobe obětují, přijmi zavděk s tím špatným